

"Que Mn. Chiqui ens ajudi en la nostra lluita per la santedat"

El vicari Mn. Ignasi Font va presidir l'eucaristia en sufragi per Mn. Chiqui, el mateix dia del llançament de contes, auques i llibres electrònics perquè tots els públics puguin acostar-se una mica més a la seva vida.

12/12/2016

El vicari de l'Opus Dei a Catalunya, Mn. Ignasi Font, va presidir una eucaristia el dilluns 12 de desembre a les 19:00 h en sufragi pel servent de Déu José María Hernández Garnica a l'església de Santa Maria de Montalegre de Barcelona. Va demanar que la vida de Mn Chiqui serveixi "per treure conclusions clares que ens ajudin en la nostra lluita per la santedat". Va afegir que "no ens podem quedar només per a nosaltres aquest do de Déu" perquè estendre la seva devoció "va en benefici de tothom". Al final d'aquest article podeu llegir l'homilia sencera.

A l'entrada de l'Església es va poder adquirir el conte per a nens "Chiqui, som-hi!", tant en català com en castellà. És una adaptació de l'auca publicada anteriorment sobre la vida de Mn. José María Hernández Garnica, en Chiqui, per als seus amics. També es va donar a conèixer el llibre electrònic biogràfic Obrint

Horitzons en català i Abriendo Horizontes en castellà, que es ja es pot descarregar sense cost per gentilesa de Santa Maria de Montalegre.

Al bloc sobre la vida del servent de Déu hi ha molta informació sobre qui va ser, la seva relació amb Catalunya, on es enterrat i quin és el seu lligam amb l'Opus Dei i sant Josepmaria així com les darreres notícies sobre la seva causa i altres informacions.

Clicant als laterals de la imatge següent en podreu veure més.

Homilia de Mn. Ignasi Font

(Text íntegre de la homilia del 12 de desembre)

Avui celebrem la missa corresponent al diumenge tercer del temps d'Advent, però també se celebra a l'Església universal la memòria de la Mare de Déu de Guadalupe, que va

ser proclamada pel Papa Pius X
patrona de tota Llatinoamèrica.
Acudim a Ella perquè ens assisteixi a
hores d'ara i, en concret, ens ajudi a
obtenir fruits concrets d'aquesta
cerimònia litúrgica.

Pensant en Guadalupe, em venia al
cap la Novena que sant Josepmaria
va fer el 1970 davant la imatge que
milions de persones han venerat al
llarg dels segles en la seva Basílica de
Mèxic. Un d'aquells dies, el fundador
de l'Opus Dei, convençut que ja havia
posat tots els mitjans al seu abast per
resoldre un problema que afectava
seriosament al futur de l'Obra, li
deia: Si puc fer alguna cosa més,
digues-ho, digues-ho!, i ho faré amb
la teva ajuda. Sant Josepmaria ho
demanava amb una intensitat gran,
conscient del que demanava i amb
una disposició sincera de fer cas als
possibles suggeriments de Santa
Maria.

És un bon ensenyament per a nosaltres que, amb altres paraules, acabem de repetir en el Salm responsorial un prec insistent al Senyor perquè *ens mostri els seus viaranys* (cfr. Salm 24, 4). I és clar que ens les assenyala. I, entre altres coses, ens anima a que mirem a les persones que ens han precedit i que han viscut la seva vocació cristiana de manera heroica. I, en concret, a nosaltres ens demana que ens fixem en l'existència de Mn. Chiqui per treure conclusions clares que ens ajudin en la nostra lluita per la santedat.

El 7 de desembre de 1972 moria a l'antiga Clínica Quirón, de Barcelona, José María Hernández Garnica. Jo era aleshores un jove adolescent i vaig tenir la oportunitat de resar davant el seu cos, que es va vetllar a un Centre de l'Obra a dalt del carrer Balmes. Em va impressionar el seu posat serè, que evidenciava la pau i

l'alegria amb les que va viure els últims temps a la terra, tot i les penoses molèsties de la malaltia.

Han passat 44 anys i, com ja és tradició a Montalegre, ens hem reunit al voltant de l'altar per celebrar l'eucaristia i encomanar a Déu l'ànima d'aquest servent de Déu. Complim així amb el deure cristià de resar pels difunts.

A més, per a nosaltres és un deute d'agraïment, convençuts com estem de la seva santedat i de tants favors com ens aconsegueix. És una devoció que hem vist créixer al llarg d'aquests anys. I amb més força encara des que l'11 de novembre de 2011 les seves restes reposen en aquesta església, que amb tant d'afecte vetlleu. Ell, des del cel, segur que us ho pagarà amb escreix.

Estem en el temps d'Advent i la litúrgia de la missa d'avui ens exhorta a escoltar i anunciar arreu

una bona nova: *el nostre Déu ens ve a salvar*; El seu Fill ve a il·luminar les tenebres del nostre cor. També les vides dels sants, i d'altres persones que han seguit al Senyor amb exemplaritat, són llum en aquest món que està en la foscor.

Per això, el convenciment de la santedat d'en Chiqui ens compromet a donar a conèixer la seva vida, de manera que siguin molts els qui se'n beneficiïn i, per la seva intercessió, puguin aconseguir favors i miracles: no ens podem quedar només per a nosaltres aquest do de Déu. Així, a més, s'estendrà més la seva devoció i la causa de canonització seguirà endavant. Els miracles no depenen de nosaltres -són cosa de Déu-, però nosaltres els hem de demanar. D'ells es serveix Déu per confirmar a l'Església la santedat d'una persona i que pugui ser venerat als altars, en benefici de tots els fidels.

El Sant Pare Francesc, en la Carta Apostòlica "Misericòrdia et misera", amb ocasió de la clausura de l'any de la Misericòrdia, fa notar que "les nostres comunitats continuaran amb vitalitat i dinamisme l'obra de la nova evangelització en la mesura que la "conversió pastoral" que estem cridats a viure, es plasmi cada dia, gràcies a la força renovadora de la misericòrdia" (n.5). I ho concreta, de manera especial, en la "celebració" del "Sagrament de la Reconciliació. És el moment en que sentim l'abraçada del Pare que surt al nostre encontre per restituir-nos de nou la gràcia de ser els seus fills (...) Déu fa que compreguem el seu immens amor justament davant la nostra condició de pecadors. La gràcia és més forta i supera qualsevol possible resistència, perquè l'amor tot ho pot" (cf. 1 Co 13,7)" (n.8)

José Maria Hernández Garnica va dedicar moltes hores al

confessionari, i atenia les persones amb aquest cor misericordiós. Com és sabut, no tenia facilitat pels idiomes, però el seu entusiasme i entrega removien més que les seves paraules. Quan viatjava als diversos països ajudava en tot el que fos necessari, materialment o espiritual. Servia sense fer-se notar, però també acceptant les seves limitacions. Deia la directora de la residència de Lovaina d'aquells anys seixanta: *No tenia molt contacte amb les residents i, no obstant, el coneixien i l'estimaven molt. El veien quan venia a la residència Steenberg per celebrar la santa Missa. Més d'una em va demanar ser atesa espiritualment per ell, o per parlar d'algun problema en el confessionari: «Aquest sacerdot em porta a Déu i et tracte amb molta comprensió, com si et conegués per dins i t'estimés molt», era el comentari que feien.*

Ens diu el sant Pare Francesc en aquesta mateixa carta que *estem cridats a fer que creixi una cultura de la misericòrdia, basada en el redescobriment de la trobada amb els altres: una cultura en la que ningú miri a l'altre amb indiferència ni aparti la mirada quan vegi el patiment dels germans. Les obres de misericòrdia són «artesanal»: cap és igual a cap altra; les nostres mans les poden modelar de mil maneres (...) cada una adquireix una forma diversa* (n.20).

Què ben après ho teniu els voluntaris que amb generositat i eficàcia col·laboreu en les tasques de solidaritat que des de fa tants anys es promouen des d'aquesta església, al barri del Raval, que tantes mancances pateix.

També en això podem aprendre del Servent de Déu José María Hernández Garnica, que a la seva

manera -ja hem dit amb el Papa Francesc que les obres de misericòrdia són artesanals, diferents unes de altres- va prestar assistència material en diferents llocs d'Europa, col·laborant en la recerca d'aliments en temps difícils de postguerra i sobretot en la instal·lació d'oratoris, aspecte que va provocar la sorpresa i admiració de la seva germana Maria, que quan va veure en una residència de París el retaule i la policromia de l'altar, li va comentar que això era un miracle de l'Opus Dei *perquè de petit eres un pocatraça; desmuntaves un rellotge i al muntar-lo de nou sempre et sobraven peces*. Ell li va contestar que *la gràcia de Déu actua quan se la necessita*.

I per assolir la gràcia que necessitem acabem com hem començat, acudint a la Mare de Déu de Guadalupe. Seguim així el consell del Papa Francesc quan ens recomana que

*confiem en la seva ajuda materna i
seguim la seva constant indicació de
portar els ulls a Jesús, rostre radiant
de la misericòrdia de Déu*
(Misericòrdia et misera, 22).

*(Montalegre, 12 de desembre de
2016)*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/eucaristia-
jose-maria-hernandez-garnica/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/eucaristia-jose-maria-hernandez-garnica/)
(06/08/2025)